

**ת"פ 32685/07 – מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
נגד אחמד עוaid**

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 15-07-32685 מדינת ישראל נ' עוז

בפני: כבוד השופט הבכיר אמנון כהן

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ע"י ב"כ עוזד חיים פס

נגד

הנאשם אחמד עוaid

ע"י ב"כ עוזד יורם הלוי

הכרעת דין

1. נגד הנאשם, אחמד עוזד, הוגש כתוב אישום מתקון, המיחס לו עבירה של חבלה בכונה חמירה, לפי סעיף 329(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק); עבירה של יריות באזרע מגורים, לפי סעיף 340א לחוק; עבירה של נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק; עבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק; ועבירה של שינוי זהות של רכב לפי סעיף 413 חוק.

2. על פי המתויר בכתב האישום, בין הנאשם לבין ס (להלן - המתלוון) היה סכסוך על רקוע קשווי של המתלוון עם ס ק, אשרו לשעבר של הנאשם.

ביום 24.6.15, בסמוך לשעה 20:21, לאחר סיום סעודת שבירת צום הרמדאן, יצא המתלוון מביתו בשכונת א-טור בירושלים, עבר רכבו (מסוג מזדה). נטען, כי הנאשם המתוין במרחיק מטרים בודדים מהרכב ובסמוך לקטנווע שמספרו 60-362-20, כשהוא מחזיק באקדח וחובש על ראשו קסדה. על לוחית הרישוי של הקטנווע הודה בדק שגורר כך שחקל

עמוד 1

מהספרות שונו ולא ניתן היה לראות את המספר האמתי של לוחית הרישוי.

המתلون התישב בכסא הנהג והניע את הרכב, אז, הגיע הנאשם לרכב, פתח את דלת הנהג וירה לעבר המתلون לפחות שתי יריות. אחד הצדורים, פגע ברגלו השמאלית של המתلون וכדור נוסף נספף פגע בחולון דלת הנהג.

המתلون נסע כ-20 מטרים, אז עצר את הרכב והחל בנסיעה לאחר מכן בכדי להשלים פניות פרסה ולצאת מהחניון, בגין מזחא אחר ממנו. הנאשם נסע באמצעות הקטנוו לעבר הרכב, ירד מהקטנוו והתקרב עד למרחק קצר מהמתلون, וירה מספר יריות לעבר המתلون דרך חלון דלת הנהג, שנפוץ קודם לכך. אחד מהצדורים פגע ברגלו השמאלית של המתلون וכדור נוסף נספף פגע ברגלו הימנית של המתلون.

המתلون נשאר במקומו ברכב והנائم החל בנסיעה על הקטנוו בדרך (דרך א-טור). המתلون נסע אחרי הנאשם והדיביך את הפער כ-150 מטרים ממקום הירי. הנאשם הבין במתلون רודף אחריו והניף את האקדח. המתلون התנגש עם חזית הרכב בקטנוו מאחור וכתוצאה, נפל הנאשם מהקטנוו ונחבל. הנאשם נותר בזרת התנגשות, כשהוא חבול, ונטען, כי באמצעות אחרים, הוא הרחיק מהמקום את הקסדה ואת האקדח.

כתוצאה מהיריו של הנאשם, נפגע המתلون בשתי רגליו ואושפץ בבית חולים. ברגל ימין נגרם לו שבר ונותר קליע בסמוך לברכ, ואילו לרגל שמאל חדרו שני קליעים באזור הירך והותירו رسיסים.

3. הנאשם כפר במיחסו לו. במקד הgentoo ניצבת הטענה, כי גרטתו של המתلون, אשר הינה **"הרואה הנסיבית"** העיקרית ובעצם העמוד היחיד שמחזק את **בנייה התביעה** (בע' 180 ש' 19-17) - הופרכה - וזאת הן משומ שמדובר בגרסה לא הגיונית ורצופה בתמיות והן משומ שישנן ראיות מדיעות השוללות אותה.

דין

4. אין מחלוקת, כי היורה חשב קסדה לאורך כל האירוע ומכאן שהשאלה המרכזית שיש להכריע בה, היא זהותו של היורה. התשתית הראיתית שהניחה המשימה להוכיח טענתה לפיה הנאשם הוא שירה במתلون, הינה גרטתו של המתلون אודות השתלשות האירוע, ובכל זה, דבריו, כי שמר על קשר עין רציף עם היורה בו, וכי בחדר המין הוא זהה את הנאשם כמו שירה בו (לאחר שהנאם אושפץ לידי) וכך גם שמע את החובשים אומרים, שהוא האדם שנסע על הקטנוו; העובדה, שהנאם אכן נפגע בתאונת דרכים למרחק של כ-150 מטרים מזירת הירוי, במקומות בו מסר המתلون שהוא התנגש ביורה בו; העובדה, שבஸמו נמצאה קטנוו שאחת מסיפורות לוחית הרישוי שלו הוסתרה ובסמוך לקטנוו, נמצאה תחתית מחסנית של אקדח; העובדה, שנמצאו שרידי ירי על ידו של הנאשם; וקייםו של סכසוך בין הנאשם למתلون.

指出, כי בתחילת ההליך הסכים ב"כ הנאשם שתשמע עדותם של שלושה עדים (המתلون, מומחה מז"פ והחוקר שהוא האחראי על התיק) וכי שאר הראיות יוגשו בהסכם. ואולם, בהמשך, שינה את עמדתו, ובכך האריך את הדיון שלא

5. על רקע טיבן הניסובי של ראיות המאשימה, אנו נדרשים ל"מבחן התלתת שלבי" שקבעה ההחלטה, לבחינת השאלה האם ניתן להרשיע הנאשם על יסוד ראיות נסיבתיות שהובאו בעניינו: **בשלב ראשון**, נבחנת כל ראייה נסיבטיבית בפני עצמה כדי לקבוע האם ניתן להשתתף עליה ממצא עובדתי; **בשלב שני**, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעת האם היא מקינה מסקנה לכואורית, לפיו הנאשם אחראי למעשים המוחשיים לו. נקבע, כי מסקנה זו עשויה להתקבל גם מצירוף של מספר ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמונה אינה מספקת לצורך הוכחת אשמתו הלאורית של הנאשם, אך משקלן המצביע מספיק לצורך כך; **בשלב שלישי**, מועבר הנטול אל הנאשם, להציג הסבר העשוי לשலול את ההנחה המפליליה העומדת נגדו, כאשר די בכך שיותר ספק סביר, כדי לזכותו. בסיכום של דברים, "**כאשר המסקנה המפליליה היא האפשרות ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות, ניתן להרשיע הנאשם על בסיס הראיות הנסיבתיות, גם אם אין בנסיבות ראיות ישירות המלמדות על אשמו של הנאשם**" (דברי כבוד השופט א' שהם בע"פ 2460/15 ג'בארין נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.5.16, בפסקה 5).

6. לאחר ש שקלתי את טענות הצדדים, שמעתי את העדויות השונות ועינתי בראיות שהוצגו לפני, אני מוצא, כי ישומו של המבחן התלתת שלבי מוביל למסקנה שה הנאשם הוא איש שירה במתلون. אפרט.

בחינת הראיות

7. תחילה, ישם **הדברים שמסר המתلون בפני חוקרי המשטרה**. אלה הוגשו לאחר שבפתח חקירתו הראשית בבית המשפט, מסר המתلون, כי הוא "לא רוצה לדבר כלום. אין לי מה לדבר" (בע' 7 ש' 22-23 לפוטו). המתلون הוסיף, כי הוא אינו מכיר את הנאשם וכאשר נשאל לגבי הדברים שמסר בבית החולים ובמשטרה, הגיב במילים, "אני לא זכר מה היה איתני אתמול". מעבר לכך, המתلون לא זיהה את חתימתו על הודעהות שמסר, ואף טען, כי כלל אינו זכר שאושפץ בבית החולים. גם לאחר שהוזגה בפניו תМОנתו מבית החולים, טען, כי אושפץ בעקבות תאונה וחזר על כך, שהוא אינו יודע דבר (בע' 8 ש' 8 עד ע' 9 ש' 12). לנוכח תשובותיו אלה, ובהסכמה ב"כ亘הו, קיבלתי את בקשה ב"כ המאשימה להגשת הודעהות של המתلون לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971.

8. בהודעתו בבית החולים מיום 24.6.15 (במוצגים ת/36 ו-ת/36א), מסר המתلون, כי כשיצא מביתו, הוא הבחן בקטנו ובחור עומד ליד הקטנו. המתلون הניע את רכבו ואז הגיע הבחור שעמד ליד הקטנו, פתח את דלת הנהג ויראה שני כדורים. אחד מהם פגע ברגלו השמאלית של המתلون והשני פגע ב"זוכיות שלידי בדיק" (בע' 10 ש' 17). המתلون המשיך ומסר, כי לאחר הירוי הוא סגר את הדלת ונסע כ-20 מטרים, אז, "אני חשבתי שהוא הילך כבר ואני סובבתי את הרכב ורציתי לצאת". בשלב זה, ייראה בו הירוה שני כדורים נוספים, אשר פגעו ברגל שמאל ימין של המתلون. לדברי המתلون, לאחר מכן, הירוה "חשב שאין מת" ולכן "הילך רגיל" ו"הוא עלה על הווספה, עכשו" כאשר ראה אותו יצאתו ... אז הוא עשה ככה ... עשה פעמיים" (בע' 6 ש' 32-32). בהמשך הסביר המתلون, כי "חשבתי שאין לא הולך להצליח לנשום ולאצליח לזור ... אבל התחלתי לנגן ברגל הזאת ... והוא כאשר ראה אותו יצאתו ... יצאתי מהרכב הוא גם כאלו הופתע, והוא התחליל לעשות עם האקדח ככה ... הוא עשה פעמיים" (בע' 8 ש' 39 עד ע' 9 ש' 4).

9. לשאלת החוקר, הסביר המתلون, כי הסיבה מדוע מלבתית ביקש להסתובב ולהזור בדרך ממנה הגע, הייתה משום ש"הדרך סגורה ... עפר" (בע' 10 ש' 38-35). המתلون הוסיף, כי הוא נסע "ברורות": "**אני רוצה לחזור לאחור על מנת שאני אסתובב ואצא קדימה ... וזה הוא בא וירה כמה כדורים**" (בע' 11 ש' 28-29 ובע' 12 ש' 26-33). לדבריו, הירי השני התבצע לאחר שהיורה חנה את הקטנווע והתקדם לעברו ברגל, כאשר היורה ניצב ליד הדלת של הנרג, במרקח של כמטר ממנו: "**הוא סובב אותה קדימה [את הוווספה] והוא ירד מעלה בנת אחת ... וזה הוא בא וירה כמה כדורים וברוח**" (בע' 14 ש' 23-26, ש' 32 וש' 39). לשאלת החוקר, האם לאחר הירי, היורה **"על הוווספה וברוח"**, השיב המתلون בשלילה באמורו, "**לא, הוא הלך**" לקטנווע (שהיה במרקח של כ-15 מטרים), ונסע (בע' 15 ש' 12-16). המתلون חזר על קר, שכשר היורה הבחין בו נסע אחריו בכביש, הוא נופף לעברו פעמיים באקדה, אך לא ירה. בתגובה, "**נתתי גז וברחתוי**", ו"**כאשר ברחתוי**", התגעש המתلون בקטנווע (בע' 15 ש' 29-36). היה זה בצומת בוואדי ג'וז, במרקח של כ- 150 מטרים מהבית שלו (בע' 7 ש' 35-36 ובע' 8 ש' 25 וש' 35). לאחר שפגע ביורה, הגיעו למקום "**מלא אנשים**" והוא עצמו ברוח מהמקום ונסע לבית החולים, כאשר "**כל הדרך אני היימי עם שחחוות ... אני התגעשתי פעמים שלוש ... ברחוב ובמדרכה וברצול ... אני התחלתי לשתף המשטרה ... אמרתי להם שימושו יורה עליי**" (בע' 9 ש' 19-8).

10. לשאלת החוקר, האם בזמן הירי הוא ידע מיהו היורה, השיב המתلون: "**לא, לא ... גבר גבוה ... ענק צזה**" (במוצג ת/36א, בע' 5 ש' 1-4). המתلون מסר, כי הקסדה הייתה בצע שגור וכי היורה לא הוריד אותה בשום שלב (בע' 7 ש' 17-15). לשאלת, באיזה שלב ידע מיהו היורה, השיב: "**כאשר הביאו ... זה של הוווספה ... אין מישחו אחר חזץ ממנו ... השם שלו עוד ... זה היה פעם סכוסך ביןינו לבינו ... לפני שנתיים ... זה על הסיפור של אשתו**" (בע' 6 ש' 34 עד ע' 7 ש' 6). כן מסר, שהיורה לבש "**מעיל ספורט צה אדום צזה על שגור**", "כמו של טרנינג" ומכנס ג'ינס כחול בהיר (בע' 20 ש' 19-5). המתلون לא זכר את צבע הקטנווע ואך ציין, כי היה מחובר לקטנווע ארגד (בע' 26 ש' 25-23). לשאלת, بما הוא חושד, השיב המתلون: "**הבן אדם זהה שהיה על הוווספה ... אני ראייתי אותו**". משכך, נשאל האם יש קשר קודם בינהם, והשיב: "**היתה בעיה ... לפני שנתיים, קיבלתי מכות ברחוב סלאח א-דין ... סכינים ספוגטי**", לאחר שהנאים חשבו שהוא קודם בינהם (בע' 17 ש' 28 עד ע' 18 ש' 2). לדברי המתلون, הוא לא הגיע לתמונה נגד הנאים ציין, כי הנאים "**ישב תשעה חדשים**" במעצר בחשד לתקיפתו (בע' 18 ש' 12-11), וכי לאחר שחרורו של הנאים, הנאים "**היה מספר לאנשים יפתח עליי ומראה להם דיסקים בג'יף שלו ... אני הקלינו אותו המשטרה**" (בש' 22-34). לקרה סוף החקירה, נשאל פעמיים נסافت מתי ידע שהיורה הוא הנאים, והשיב: "**כאשר כאן היו מדובר**" (בע' 26 ש' 12).

11. בהודעתו השנייה, אשר נגבהה בביתה ביום 27.6.15 (במוצגים ת/37 ו-ת/37א), חזר המתلون על השתלשלות האירוע, ובכלל זה, על קר שהיורה חبس קסדה והוא לא זיהה אותו. נשאל מה לבש היורה, השיב, כי היורה לבש מעיל ספורט ו"**ג'ינס כחול אולוי**" (בע' 8 ש' 20-15). לדבריו, גם בפעם השנייה בה ירה בו היורה, עמד היורה ליד הדלת של הנרג מරחיק אפס. החלון היה סגור והכדורים חדרו דרך הרצוכית (במוצג ת/37א, בע' 11 ש' 24 ובע' 12 ש' 4). לשאלת, מדוע התגעש בקטנווע, השיב המתلون: "**בגלל שהוא יורה بي ... אני היימי פוחד ... רוצה לברוח, אני נכנסתי בו וברחתוי**" (בע' 17 ש' 2 וש' 17-16). בהמשך, מסר, כי "**אני רוצה לדעת מי הבן אדם זהה שבא לירות بي**" (בע' 18 ש' 32-33), אך כשנאמר לו, "אני מבין לדבריך כי אתה ניגחת אותו עם הרכב על מנת לדעת מי זה שיורה בך", חזר המתلون על דבריו, "**אני פחדתי ... כדי שאני אברוח**" (בע' 20 ש' 23-28). המתلون ציין, כי לאחר הפגיעה ביורה, היורה נפל מהקטנווע והאקדח שלו נפל לקרקע (בע' 21 ש' 37-26). לאחר מכן, המשיך המתلون בנסעה עד

הצומת ואז ביצע פניה פרסה והתקשר למשטרה: "כארר אני התפרנסתי אני הוצאה את הטלפון שלי" (בע' 22-29). הוא המשיך בניסעה לבתו ומשום ש"לא היה בבית מישחו" נסע לבית החולמים הדסה בעיסאוויה (בע' 23 ש' 1-2). לדבריו, לאחר פניה הפרטשה, הוא ראה את היורה על הארץ ורבה אנשים סביבו (בש' 38-39), אך לא עצר לראות מיהו היורה (בע' 25 ש' 3), אם כי, "מהגובה שלו ומהגוף שלו אני ידעתו אותו" (בע' 25 ש' 19). בבית החולמים, שמע את החובשים אומרים "שהגיע האיש שנפל מעל הווספה" (בע' 25 ש' 34-35), ובהמשך, "הםשמו אותו מולי ... ואז אני התחלתי לקלל" (בע' 26 ש' 6-3). המתלוון חזר על כך, שהיה סכוסן ביןו לבין הנאשם בונוגע לאשתו של הנאשם וכי הנאשם טעה תשעה וחודשים במעטץ בגין תקיפתו, עד שזכה (בע' 28 ש' 12-26). כן הוסיף, כי כנסע "רוורס" לאחר הורי הרាជון, הוא פגע בעז (בע' 36 ש' 38).

ב Hodutu במשטרה מיום 29.6.15 (במוצג ת/38) חזר המתלון על כך, שלאחר הירוי הראשון הוא נסע כ-20 מטרים, עד שהגיע לדרך ללא מוצא. כשנסע צדקה, יירה בו הירוה "- ליד הדלת של הנגה במרחך אפסי
". הירוי היה דרכו החלאן, שהיה סגור, והכדרורים פגעו בשתי רגליו (בש' 39-33). כשנשאל מדוע התנגש בקטען השיב, כי "- אני רציתי לדעת מי זה שירוה بي ... ולבסוף אני פחדתי מהזירה
" (בש' 59-61). כן ציין, כי ראה את האקדח נופל לאחר שפגע בקטען (בש' 75). המתלון הוסיף, כי זהות הירוה נודעה לו בבית החולים, לאחר ש"התחליו לדבר החובשים במינו" שהגיע הבוחר שנפל מהקטען ... הביאו אותו אותו לבית חולים לידיו ואז אמר ראייתו את הפנים שלו והתחלתי לקלל אותו" (בש' 91-93). המתלון נשאל, כיצד הוא יודע שהזו האדם שירה בו, והשיב: "כל העולם ואשתו ראו אותו שוכב על הרצפה אחרי שאני דرسתי אותו, חוץ מזה אני ידעת מהפעם הראשונה שנפגשתי בו שהוא עוד מהמבנה גוף שלו" (בש' 97-98). בסוף החקירה, הוציאו בפני המתלון צילומי אויר והמתלון סימן על גביהם את מסלול האירוע.

13. כאמור לעיל, בחקירתו הראשית ע"י ב"כ המאשימה, סרב המתלוון לשאיב לשאלות שנשאל. והנה הפלא ופלא - בפתח חקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם, נאמר למTELוון ע"י ב"כ הנאשם, "אני אומר לך ממשו חשוב, בזה שאתה בא לפה ואומר אני לא יודע מכלום, אם אתה רוצה שייהה לו רע אז אתה מצליח מאוד בזה שאתה בכלל לא מדובר ואני אסביר לך למה, כי אני טוען שם אתה תדבר אותי אני אראה ששיתרת במשטרת... תדבר אותי מדבר ואני אסביר לך למה, כי אתה שומרה עם מה שמרת במשטרת כי אתה שikitrat במשטרת... אני מבקש שתדבר..." (בע' פה יהיה לי יותר קל להתמודד עם מה שמרת במשטרת כי אתה שikitrat במשטרת... אני מבקש שתדבר" (בע' 12 ש' 20-25 ובע' 13 ש' 2). בתגובה, אמר המתלוון "**از תשאל**" וב"כ הנאשם הגיב: "יופי, זה חשוב מאוד שתביע אותן. השתיקה לא טובה לי, הדיבור כן טוב לי" (בע' 13 ש' 4-3). לאחר מכן, החל הנאשם לשאיב לשאלות שנשאל.

בתשובה לשאלות ב'כ הנאשם, אישר המתلون, כי "תכן שהוא לא פגע באדם שירה בו: **"יכול להיות למה היו כמה ווספות שם, נכון, יש מצב"** (בע' 14 ש' 12). כן אישר, כי היה סכום בין המשפחה שלו למשפחה נאצ'ה וכי שבועיים לפני האירוע, אנשים משפחתו נחשו בירוי לעבר בני משפחת נאצ'ה, על רקע רצח של אחד מבני משפחתו (בע' 15 ש' 6-3). בצד האמור, ציין המתلون, **"אני בקשר טוב איתם"** (בע' 17 ש' 6) וכן גם לא אישר, שקיים את המתلون כשהשניים נפגשו בחדר המין (בע' 18 ש' 24). אשר לדבריו בהודעה שמסר בבית החולים, כי היורה נופף לעברו באקדח תוך כדי נסיעה, טען המתلون, **"דמינותי, הייתה לי היזה"** (בע' 24 ש' 9), ובמקום אחר טען, כי שיקר בעניין זה (בע' 22 ש' 14). בנוסף, לשאלת ב'כ הנאשם, האם המתلون ביצע **"חיבור מלאכותי"** בדבריו, כי לרוכב הקטנווע היה אקדמי ביד בזמן שהמתلون התגנש בו, השיב המתلون במילום **"יש מצב"** (בע' 38 ש' 24). ביחס

לדבריו במשפטה כי התנגש בברזל, הבהיר המתalonן, כי התנגש ב"עמוד צזה שנמצא על המדרכה" (בע' 24 ש' 14). המתalonן הוסיף, כי הוא התקשר למשטרה לפנִי שפגע בעמוד, וזאת, מהדיבורית של הרכב, בזמן שהרכב עמד (בע' 25 ש' 8-2 ובע' 26 ש' 8). כן הזמן אמבולנס. לאפשרות שהעהלה ב"כ הנאשם, לפיה המתalonן כלל לא התנגש בקטנווע, השיב המתalonן **"יכול להיות ... שמעתי שאמרו קטנווע אז אמרתי, הלכתי על זה"** (בע' 28 ש' 13-10). בהמשך, אישר, כי המציא את הגרסה לפיה היה בקשר עין רציף עם היורה (בע' 31 ש' 15), בהוסיפו, כי **"יש מצב"** שלאחר הירוי נסע והוא לא ראה אותו יותר (בע' 40 ש' 16).

15. לשאלת בית המשפט, אישר המתalonן, כי ירו בו, והסביר את דבריו בחקירהתו הראשית לפיהם הייתה לו תאונה, בכר שرك בחקירהתו הנגידית נזכר שירו בו (בע' 17 ש' 25). כן אישר, שהוא הכיר את הנאשם לפני שנפגשו בבית החולים, ולשאלה, מדוע טען בחקירהתו הראשית שהוא אינו מכיר את הנאשם, מסר המתalonן, כי שיקר, שכן **"אז לא רציתי לדבר"** (בע' 22 ש' 11-8). בצד האמור, הבהיר שהוא סכוסר ביןו לבין הנאשם בגין לאשתו של הנאשם: **"נראה לי ששיתקתי"** (בע' 29 ש' 21). בהמשך, אמר, כי **"היה חשב צזה"**, אבל של אדם אחר ולא של הנאשם: **"זה עם מישחו אחר. איתו לא היה לי כלום ... אחמד עוזד מישחו אחר אבל, זה עוד, ההוא עוזד, לא הבן אדם הזה"** (בע' 30 ש' 9-7). המתalonן הוסיף, כי אינו זוכר את דבריו בבית החולים בדבר הסכוסר שהוא לו עם הנאשם אשר בעקבותיו היה הנאשם עצור במשך תשעה חודשים: **"לא זוכר, שיקרתי, בטח שיקרתי"** (בע' 37 ש' 12).

16. המשימה ביקשה להעדיף את גרסתו המקדמת של המתalonן במשפטה על פני גרסתו המאוחרת בבית המשפט, ואילו ב"כ הנאשם ביקש לדחות את גרסתו המקדמת של המתalonן. בשאלה אילו מהגרסאות יש להעדיף, אני מוצא, כי הCPF נוטה לטובת גרסתו המקדמת. כאמור, בעדותו בבית המשפט, המתalonן לא שיתף פעולה עם ב"כ המשימה וחזר על כך, שהוא אינו מעוניין להעיד. כשהוזגה בפניו חתימתו על ההודעות שמסר, אף טען, כי אינו יודע האם זהה חתימתו (בע' 9 ש' 5 לפרטוקול) וכך גם טען, שאינו זוכר בכלל שאושפץ בבית החולים (בש' 12). גם במהלך החקירה הנגידית ע"י ב"כ הנאשם, שב המתalonן וביקש לסייע את עדותו, באומרו **"סימתי את החקירה, זהו, אני לא זוכר מה היה"** (בע' 44 ש' 7). בשלב מסוים, אף סרב לשים את המיקרופון של החקירה, בטענו, כי הוא מאחר לבדיקה רפואית (בש' 18). גם כאשר בחר המתalonן להסביר לשאלותיו של ב"כ הנאשם, ניכר היה, כי הוא אינו מעוניין לספק תשובה של ממש, וכך, לדוגמה, כאשר נשאל האם ביצע **"חיבור מלאכותי"** בדףו, כי לרוב הקטנווע היה אקדמי ביד בזמן שהמתalonן התנגש בו והאם לאחר הירוי היורה נסע והוא לא ראה אותו יותר, השיב במילים: **"יש מצב"** (בע' 38 ש' 24 ובע' 40 ש' 16 לפרטוקול). בדומה, לאפשרות שהעהלה ב"כ הנאשם, לפיה המתalonן כלל לא התנגש בקטנווע, השיב המתalonן **"יכול להיות ... שמעתי שאמרו קטנווע אז אמרתי, הלכתי על זה"** (בע' 28 ש' 13-10).

17. התנהלווטו זו של המתalonן והשכח שאחזה בו לגבי נושאים שלא מתקבל על הדעת, כי לא זכור (כך, למשל לא זכר המתalonן שהוא נחקר בביתו, בע' 52 ש' 1 לפרטוקול), הותירו בי את הרושם, כי השינוי שחל בגרסהתו נבע אף מכך שאין זה נוח לו (בלשון המעתה) לסבר את הנאשם. וכן, בשלב מסוים בחקירהתו החזרת ע"י ב"כ המשימה, כאשר נשאל המתalonן מדוע הוא לא השיב לשאלות ב"כ המשימה, ולהבדיל, כן השיב לשאלות ב"כ הנאשם, אמר המתalonן במפורש: **"cols מספרים זהה לא אותו בן אדם אז אני רוצה להציג אותו"** (בע' 49 ש' 9 לפרטוקול). לא מותר להזכיר כאן, כי מלכתחילה שיתף הנאשם עם שאלותיו של ב"כ הנאשם, לאחר שנאמר לו ע"י ב"כ הנאשם: **"אם אתה רוצה שייהה לו רע אז אתה מצליח מאוד בזה שאתה בכל לא מדבר"** (בע' 12 ש' 21-22).

18. למול גרטתו המגמתית של המתلون בבית המשפט, התרשםתי לחויב ממהימנות הדברים שמסר במשטרה, ואני סבור, כי מסר דבריאמת. גרטתו, הייתה מאוזנת ועקבית, והמתلون תאר בה תיאורים אוטנטיים ופרטים רבים, המעידים על מהימנותה. ניתן לראותות, כי המתلون תאר לפרט פרט את מהלך האירוע, וזאת בשלושה מועדים שונים: הירוי הראשון לאחר שנכנס לרכב; נסיעתו לדרכן ללא מוצא וחזרתו ברורס לאחר שסביר, שהיורה עזב את המקום; הירוי השני, לאחר שהיורה התקדם לכיוונו ברגל; נסיעתו אחר היורה במהלך נסעה עבורה פעמיים עם אקדחו; הגיעו בירוה בעקבותיה נפל היורה מהקטנו והאקדח נשמט מידיו; ביצוע פנית פרסה בהמשך הכבש, התקשרות למשטרה, ונסעה לבית החולים במהלך התנגש במדרכה ובעמוד.

19. כן ניתן להתרשם, שהמתلون לא הפריז בתיאורי, וכן, לדוגמה, לשאלת, האם היורה כיוון את האקדח לפנים שלו, השיב בשלילה (במוצג ת/36א, ע' 22 ש' 16). בדומה, מסר, שכאשר נסע אחרי היורה, היורה רק נופף לעברו באקדח ולא ירה לכיוונו: "**בכיביש הוא לא ירה**" (במוצג ת/36א, ע' 15 ש' 25). בפרט, התיחסותו של המתلون לzechoto של היורה בו והספונטניות בה נאמרו הדברים, מקימה את הרושם, כי המתلون לא ביקש לטפל על הנאשם עלילית שווה, אלא תיאר את הדברים כהוויותם. כך, הבהיר המתلون, כי הוא לא ראה את פניו של היורה במהלך האירוע עצמוו, שכן היורה לא הוריד את הקסדה בשום שלב. המתلون מסר, כי גם לאחר שהוא חלף על פני היורה כשהזה היה שוכב על הקרקע, הוא לא עצר לראותו, ולשאלה, האם בזמן הירוי הוא ידע מיהו היורה, השיב, "**לא, לא**" (במוצג ת/36א, ע' 5 ש' 4-1), וחזר על כך, שzechoto של היורה נודעה לו בבית החולים, "**כאשר הביאו ... זה של הווספה ... אין מישהו אחר חזץ ממנו ... השם שלו עוד ... זה היה פעם סכsoon בין לבינו ... לפני שנתימים ... זה על הסיפור של אשתו**" (בע' 6 ש' 34 עד ע' 7 ש' 6). אותן הדברים נשמעו מפי בחיקותיו הבאות: "**התחלו לדבר החובשים במינו שהגעם הבוחר שנפל מהקטנו ... הביאו אותושמו בבית החולים לידי ואז אני ראייתי את הפנים שלו והתחלתי לקלל אותו**" (במוצג ת/38, ש' 93-91).

20. דבריו של המתلون בדבר זיהוי הנאשם בבית החוליםadam שירה בו, נתמכים גם בהיכרות הקודמת בין לבין הנאשם. כך, תאר המתلون את היורה כ"**גבר כקה ענק ... גבר גבואה**" (במוצג ת/36א, ע' 4 ש' 36 ובע' 5 ש' 4), וציין בהודעתו השנייה, כי הוא לא עצר לראות מיהו היורה, אך "**מהגובה שלו ומהgewof שלו אני ידעתו אותו**" (במוצג ת/37א, ע' 25 ש' 19). בדומה, בחיקותו השלישית, לשאלה, כיצד הוא יודע שהנאשם הוא adam שירה בו, השיב: "**כל העולם ואשתו ראו אותו שוכב על הרצפה אחורי שאני דרשתי אותו, חזץ מזה אני ידעתו מהפעם הראשונה שנפגשתי בו שזה אחמד עוד מהמבנה גופו שלו**" (במוצג ת/38, ש' 97-98). אני מוצא, כי להיכרות המקודמת בין המתلون לבין הנאשם ישנה חשיבות לעניין הערכת משקלה של עדות הזיהוי של המתلون, שהיא עשויה להפחית את הסיכוי לטעות בזיהוי, וראו הדברים שנאמרו בהקשר דומה בע"פ 8902/11 **חיזיה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 15.11.12): "**בשים לב לעובדה כי יש בין השנאים היכרות מוקדמת הרוי של זיהוי היורה בהתאם לתנעות גופו יש להקנות משקל ממשמעותי**" (שם, בפסקאות 50 ו-61).

21. כאן המקום לציין, כי עיר אני לך, שהמתلون מסר, שהיורה לבש "**מעיל ספורט צהה אדום צזה על שחור**", "**כמו של טרנינג**" ומכנס ג'ינס כחול בהיר (במוצג ת/36א, ע' 20 ש' 5-19), ואילו בגדי הנאשם שנפתחו בבית החולים לאחר האירוע, היו מכנסיים ארוכים בצבע חום בהיר (חאקי) וסוטשרט אדום בחלקו העליון, אשר באמצעות פס אפור ובחלקו התיכון פס כחול (הצווירון גם בצבע אדום) (הבדים הוצגו בדיון שהתקיים ביום 11.11.15). ואולם, סבורני, כי בהינתן מהלך האירוע, אין לצפות שהמתلون יזכיר בצורה מדויקת את פרטי הלבוש של היורה, ואין באמור לפגום

במהימנות דבריו ונitin לסמוק על עדות הזיהוי שלו. כפי שנראה בהמשך, עדות הזיהוי של המתלון אינה עומדת לבדה אלא היא נתמכת בראיות מחזקות המטיסרות את החשש להתרחשות טעות בזיהוי.

22. ב"כ הנאשם טען, כי גרסתו של המתלון במשטרת הינה גרסה מופרכת ותמונה, שכן לא הגינו, ש מבחינת מהירות, רכב ידיביך בנסיעה קצרנו: **"רכב משיג אופנווע, זה כמו הצב השיג את הארבנ"** (בע' 94 ש' 21). ואולם, מעבר לכך, שככל לא ברורה לי ההנחה הגורפת לפיה רכב על ארבע גלגלים אינו מהיר קצרנו, הרי שבבניהן דבורי של המתלון, כי לאחר היורו השני, היורה **"חשב שאני מת"** וכן **"הלה רגיל"** עבר הקטנווע ולא נמלט מהמקום (במוצג ת/36א, בע' 6 ש' 30), ודאי, שלא ניתן לקבוע, כי גרסתו של המתלון לפיה הדיביך בנסיעתו את הקטנווע, הינה בלתי אפשרית. אולם, כי גם לא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם לפיה לא הגינו, ש אדם שירו בו יפתח בمرדף אחר היורה וכי הוא בהכרח יהיה שרי במצב של הלם ו**"יתכנס בתוך עצמו"** (בע' 185 ש' 21-22 לפוטו-קובל). מכל מקום, יש לשים לב, כי גרסתו של המתלון הייתה, שבראש ובראונה הוא ביקש לברוח מזרת האירוע ולצורך זה, גם פגע בקטנווע: **"אני השתי פוחד .. רוצה לברוח, אני נכנסתי בו וברחתי"** (במוצג ת/37א, בע' 17 ש' 2 וש' 16-17).

23. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי לא יתכן, ש אדם ינופף בידי אחת באקדח ובידי השניה ינוג בקטנווע, אך גם בכך אין זה, סבורני, כי לא ניתן לקבוע שמדובר בפעולה בלתי אפשרית מטבעה, וברור, כי הדבר תלוי בנסיבות שונות, כגון מהירות הנסעה, תנאי הדרך והימצאותם של כלי רכב נוספים על הכביש. בהקשר זה, אזכיר את דבריו של המתלון, כי נסיעתו אחר הקטנווע הייתה קצרה (הוא פגע בקטנווע למרחק 150 מטרים ממוקם היורו השני) וכי היורה נפנף לעברו באקדח, בסמוך לעלייתו על הקטנווע: **"הוא עללה על הווספה, עכשו וכך ראה אותו יצאתי אחורי .. אז הוא עשה ככה ... עשה פעמיים"** (במוצג ת/36א, בע' 6 ש' 25-32). כאן המקום לומר, כי לא נעולמו ממני דבריו של המתלון לפיהם **"כאשר ראה אותו יצאתי מהרכב הוא גם כאילו הופתע, והוא התחליל לעשות עם האקדח ככה ... הוא עשה פעמיים"** (ההדגשה שלי - א' כ') (במוצג ת/36א, בע' 9 ש' 1-4). ב"כ הנאשם ביקש להישען על האמרה **"יצאתי מהרכב"**, ותהה, כיצד הצליח המתלון לשמור על קשר עין רציף עם היורה, אם יצא מהרכב בזמן שהקטנווע החל בנסעה מהמקום. ואולם, נחה דעת, כי השימוש במילה **"יצאתי"** הוא דרכו של המתלון לתאר שהוא החל בנסעה אחר היורה, וכי באמירתו **"יצאתי מהרכב"** לא ביקש המתלון לתאר יציאה פיזית מהרכב (וראו, לדוגמה, את דבריו, כי **"הוא ראה אותו יצאתי אז התחליל לעשות עם האקדח ככה, ואני אחורי"**, במוצג ת/36א, ע' 5 ש' 24). ניתן לראות, כי לאורך כל הודיעותיו היה המתלון עקי בגרסתו, כי הוא לא יצא מהרכב במשך כל האירוע.

24. על אותו משקל, לא מצאתי ממש בטענתו של ב"כ הנאשם לפיה המתלון מסר, שהוא התקשר למשטרה בזמן שירו עליו (ב"כ הנאשם תהה, כיצד התקשר המתלון למשטרת תוך שהוא פצוע וירום עליון). בעניין זה, ביקש ב"כ הנאשם להישען על דבריו של המתלון, כי **"אני התחלתי לתקשר למשטרה ... התקשתי בטלפון שלי הנה ... אמרתי להם שימושו יורה עליי, והוא על הווספה עשה ככה פעמיים"** (במוצג ת/36א, בע' 9 ש' 20-15), אך גם כאן, התרשםתי, כי מדובר בטרמינולוגיה גרידא, וכן, עיון בהודיעותיו של המתלון מלמד, כי הוא מסר בעקבותיו, שהשיחה למשטרה בוצעה לאחר ההתגשות בקטנווע: **"כאשר אני התפרנסתי אני הוציאתי את הטלפון שלי"** (במוצג ת/37א, בע' 22 ש' 29) ... **"התקשתי למשטרה, למה? כדי שיבואו ויראו מי הבן הזה שירה בי ... שהוא זרוק על הרצפה"** (בע' 24 ש' 32-34 ובע' 25 ש' 1-3). תמרק לך ניתן למצוות גם בתמונת השיחה של המתלון למשטרה בזמןאמת (בשעה 21:24), שם אמר בלשון עבר: **"ירו בי, ירו בי, בזואדי ג'וז, קיבלתני כמה יריות"** (במוצג ת/26). מכאן, שאין בשיחת הטלפון לאחר סיום האירוע, כדי לכרטס בגרסתו של המתלון, כי שמר על קשר עין רצוף

25. נוסף על טענותיו בגין חוסר היגיון ותמיינות העולות מגרסתו המוקדמת של המתلون, טען ב"כ הנאשם, כי יש לדוחות אותה גם מהטעם, שהיא הופרכה על ידי "דו"ח בדיקת והאמת נזקים" שנערך ע"י בוחן תאיות דרכם לאון דכטר מאגף התנועה בירושלים, "**לאחר התיעצות עם הפרקליט יובל קדר**" (במוצג נ/1 ובמוצג נ/1א). יצוין, כי המआשימה לא הגישה את חוות הדעת כמצג בתיק וכך גם לא זימנה את הבוחן עד תביעה מטעה (הבוחן זמין עדות ע"י הנאשם).

26. בחוות דעתו, ציין הבוחן, כי הוא התבקש ע"י קצין החקירות, לבדוק, האם הייתה התנגשות בין הרכב של המתلون לבין הקטנווע. הבוחן פירט שורה של נזקים שנמצאו בקטנווע וברכבו של המתلون, וכתב, כי בבדיקה בה הוזמד החלק האחורי של הקטנווע לחلك הקדמי של הרכב לא נמצא התאמה בין הנזקים. הבוחן הוסיף, כי "**רכב פרטי** מאודה נגרם נזק ממשועוט וגודל ביחס לנזק שנגרם לקטנווע", ובפרט, ה"מראק בין 2 מוטות תומכות ארגד אחורי לא מתאים למראק בין 2 קיפולים שנמצאו בחלק הקדמי של מכסה המנווע". בהמשך חוות הדעת, חזר הבוחן על מסקنته, כי לחلك הקדמי של הרכב נגרם "נזק תאוני ממשועוט ולא מתאים לנזק שנגרם לקטנווע", בהוסיפו, כי "**בכל חלק הקטנווע לא נמצא נזק שנגרם ממزادה מספר 7049827**". לקטנווע נגרם נזק כתוצאה מנפילה על דופן ימין". בצד האמור, ציין, כי "בחלקו התחתון של הפגוש הקדמי של המزادה נמצא שבר ופס שחור (העברת צבע שחור המתאים לצמיג של הקטנווע) שיכול להיות שנגרמו מצמיג של הקטנווע. لكن אפשרי שהייתה התנגשות בין המزادה והקטנווע. שאר הנזקים שנתגלו במאודה נגרמו מהתנגשות עצם אחר" (ההדגשות שלי - א' כ').

27. לטענת ב"כ הנאשם, נפקודה של חוות הדעת היא ש"יש לנו ראייה שלילית, שהאופנוו זהה לא היה מעורב בתאונת, לפחות לא עם הרכב של ס" (בע' 181 ש' 22-23). ברם, אין בידי לקבל טענה זו. אמנם, הבוחן מצא, כי "**בכל חלק הקטנווע לא נמצא נזק שנגרם ממزادה**", אך בצד זה, כתב במפורש, כי "**אפשרי שהייתה התנגשות בין המزادה והקטנווע**", שכן השבר והפס השחור בחלקו התחתון של הפגוש הקדמי של הרכב, "יכל להיות שנגרמו מצמיג של הקטנווע". במהלך חקירתו הנגדית ע"י ב"כ המआשימה, הבahir את דבריו: "**כשאני אמרתי שלא הייתה התנגשות התכוונית בין המוטות למכסה מנווע ... אני לא פועל אפשרות שהייתה התנגשות. יכול להיות מaybe שהחלק האחורי של הקטנווע גלגל אחורי התנגש בחלק הקדמי של הרכב. נזק שבר בפגוש הקדמי. העברת צבע שחור שמתאים לצבע של גומי. לגבי שאר הנזק אני קבעתי שהוא לא מתאים להנגשות בקטנווע. הנזק המשועוט שנגרם לחזית הרכב לא נגרם מהקטנווע**" (בע' 126 ש' 29 עד ע' 127 ש' 2).

28. עינינו הרואות, כי הבוחן כלל לא שלל את האפשרות שהיא מפגש כלשהו בין הרכב לבין הקטנווע, אלא אף מצא, שambil הנזקים הקיימים, ישנו רק נזק אחד ברכב שעשו להתישב עם מפגש זהה. מכאן, שככל לא ניתן לקבוע,/cat>طنת ב"כ הנאשם, כי חוות הדעת "**מפריכה**" את גרסתו של המתلون ואני מתישבת עם התזה שהעלתה התביעה (בע' 181 ש' 25-26), וכי העובדה, חוות הדעת לא הוגשה מטעם המआשימה והבוחן לא העיד עד תביעה, הינה "**לא ראייה באופן קיזוני**" ו"**נוגדת את התקינות המנהלית**", באופן המקיים טענה של הגנה מן הצד (בע' 117 ש' 19-20 ובע' 119 ש' 15). אדרבה, תשובה החיובית של הבוחן לשאלת ב"כ המआשימה, האם אפשר שהענק המשועוט

שנגראם לחזית הרכב הוא תוצאה של התנגשות "**בכל מני אבני דרך. עמודים**", תומכת בגרסתו של המתلون, לפיה בדרכו לבית החולים הוא פגע "ברחוב ובמדרכה וברצל" (במוצג ת/36א, בע' 9 ש' 17-16): "**"אני מסכים עם הטענה יכול להיות מצב שהוא התנגש בכל מיני חפצים וגם יכול להיות מצב שהוא גם התנגש בקטנווע"** (בע' 127 ש' 24-24). למען הסדר הטוב, יזכיר כאן, כי אין ממש בטענת ב"כ הנאשם לפיה המתلون "**אמר במספר מקומות שהוא התנגש במדרכה, ברצל.** **הוא לא אמר עמודי ברצל**" (בע' 182 ש' 21). ברור, כי זו הייתה כוונתו וניתן גם לראות, כי בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם, בהתייחסו לדבריו במשטרה כי התנגש ברצל, הבהיר המתلون, שהוא התנגש ב"**עמוד צזה שנמצא על המדרכה**" (בע' 24 ש' 14).

29. ב"כ הנאשם הוסיף והלין על כך, שהמתلون לא נשאל ע"י החוקר באיזה ברצל הוא התנגש, כמו גם על כך, שהחוקר לא יצא לשטח לבדוק היכן פגע המתلون ברצל. ב"כ הנאשם טען, כי מדובר במחדל חקירה "**מהותי ביתר**" (בע' 182 ש' 23), אך מקובלים עלי"י דבריו של החוקר שכן, כי "**לא היה צריך**" לצאת לשטח לבחון את העמוד בו התנגש המתلون במהלך נסיעתו לבית החולים (בע' 87 ש' 21). שכן, בגין דטענת ב"כ הנאשם לפיה "**זה לב התקיק**", סבירני, כי המוקד הוא בשאלת, האם גרסתו של המתلون, הייתה התנגשות בין רכבו של המתلون לבין הקטנווע. לא בשאלת, האם גרסתו של המתلون, לאחר הירוי, הוא פגע במהלך נסיעתו לבית החולים בעמוד מדרוכה. ואכן, כאמור, ב"דו"ח בדיקת והאמתת נזקים" שהוגש ב"כ הנאשם עצמו, מומחה חקירות תאונות דרכים מטעם המשטרה ביצעה בדיקה שמשטרתית "**לבדוק האם הייתה התנגשות בין הרכבים**" (במוצג נ/1). מכאן, שלא מצאתי באין ביצוע בדיקה של אותו עמוד ברצל, משום מחדל חקירה. אוסיף, כי גם לא מצאתי ממש בטענותיו של ב"כ הנאשם בדבר התנהלות לא הגונה של החוקר, אשר לטענותו "**הזמן**" את גרסתו של המתلون ובבחירה מודעת, נמנע מלהשאול את המתلون בנוגע לפגיעה בברצל (בע' 182 ש' 23-27). התרשםתי, כי מדובר בחוקר מiomן אשר ביצע את מלאכתו כיאות וכי החקירה התנהלה כשרה.

30. טעם נוסף מודיע אין לקבל את גרסתו של המתلون בדבר הפגיעה בקטנווע, מצא ב"כ הנאשם בלוחית הרישוי שנמסרה בزيارة התאונה לנוג האמבולנס, ע"י אחד מהאנשים שנכחו במקום. לאחר בדיקה התברר, כי הלוחית אינה של רכב המתلون, אלא מדובר בלוחית שנגנבה מרכב השיר לגב' אפרת גלעד, בחודש Mai 2015, בעת שהשתה בבית החולים הדסה הר הצופים (במוצגים נ/4 ו-נ/4א) (ב"כ המאשימה אישר זאת). ב"כ הנאשם טען, כי העובה, שלוחית הזיהוי שנמצאה בزيارة התאונה אינה של רכב המתلون, מפריכה את גרסתו של המתلون לפיה הוא פגע בקטנווע. בהמשך לכך, העלה את הטענה, כי "**רכב עברייני כלשהו נשא לוחית זהות מזויפת**" והוא זה ש"**ככל הנראה פגע בנאשם ואז נפלה ממנו לוחית הזיהוי ההזו, בעת שהוא [הנאשם] חולך רגל**" (בע' 183 ש' 22-24) (ב"כ הנאשם הסכים, כי הרכב של הזוג גלעד לא היה מעורב בתאונה). ואולם, בהינתן, שרכביו של המתلون הייתה חסרה לוחית רישיон קדמית (ראו בתמונות הרכב במוצג ת/12 ובודו"ח בוחן התנועה במוצג נ/1), הרי שאין באין ההתאמה של מספר לוחית הרישוי, כדי לפגום במהימנות גרסתו של המתلون ולהוביל למסקנה שרכבו של המתلون לא פגע בקטנווע. לא מן הנמנע, כאשר הטענה שעהלה ב"כ המאשימה, כי המתلون או מי מטעמו הרכיב את לוחית הרישוי האמורה על רכבו של המתلون, ולנוכח צירוף הנסיבות הלא שגרתי של העדר לוחית רישיון בחלקיו הקדמי של רכב המתلون יחד עם הימצאותה של לוחית רישיון בزيارة התאונה (גם אם היא נשאת מספר אחר מזה של רכב המתلون), אני מוצא טעם בדבריו, כי "**לוחית הרישוי לכל הפחות לא שווה כלום וכלל היוטר מסיעת לראיות הטבעה**" (בע' 177 ש' 17).

31. אוסיף, כי מוטב היה אילו נשאל המתلون בנוגע ללוחית הרישוי בחקירתו במשטרה, אך עדין, לא מצאתי בכך

שלא נעשה כאמור מושם מחדל חקירה "מהותי", כטענת ב"כ הנאשם (בע' 70 ש' 24). הסברו של החוקר שנaan מודיע הוא לא מצא לנכון לעמת את המתלוון עם נתון זה, הניח את דעתו: העובדה, שהמתלוון מסר בכל שלוש קירוטוי כי הוא דרש את היורה, וזאת גם לאחר שනחקר באזהרה בחשד לעבירה של סיכון חי אדם בנסיבות תחבורת (דרישה) (במוצג ת/38), וקייםן של שאר הראיות בתיק, בדgesch על שרידי הירוי שנמצאו בכפות ידיו של הנאשם (בע' 70 ש' 5 ובע' 71 ש' 2). ואזכיר כאן גם, כי מומחה חקירות תאונות דרכים מטעם המשטרה בדק **"האם הייתה התגשות בין הרכב"** ומוצא, כי אפשר שהשבר והפס בפגוש הקדמי של הרכב, נגרמו מפגיעה מהצמיג של הקטנווע (במוצג נ/1).

לא לモתר לציין, כי חרף טענותו לפיה מדובר בסוגיה מהותית ביותר, לא חקר ב"כ הנאשם את המתלוון בנוגע ללוחית הרישוי במהלך חקירתו הנגדית.

32. לפיך, אני מצא להעדי' את גרסתו של המתלוון במשטרת על פני גרסתו המאוחרת בבית המשפט ולא מצאתי בנוקודות עליהן הצביע ב"כ הנאשם, כדי להפריך את גרסתו של המתלוון בדבר השתלשות האירוע.

33. לגרסתו המוקדמת של המתלוון מצטרפות שורה של **ראיות נוספות את הנאשם לאיור הירוי ומתיישבות עם גרסתו של המתלוון**. תחילה, ישנה העובדה, שהנאים נפגע בזמן האירוע בתאונת דרכים, במרחך לא רב מזמן הירוי (150 מטרים), כמו גם העובדה, שבמקום התאונה נמצא קטנווע, כשהוא מוטל על הארץ. זאת, בהתאם לגרסתו של המתלוון בדבר המקום בו התנגש בקטנווע עלייו נסע היורה, הנתמכת גם בדבריו של נהג האمبולנס שפינה את הנאשם, וויסאם ג'מיג'ום, כי **"קיבלנו דיווח על תאונת דרכים בין רכב לאופנווע"** וכי בהגיעם לזרת האירוע, "ירדו שני חובשים החלו לטפל בו בפצוע שכוב ליד המדרכה ... הוא היה שכוב וסבל מאכבים חזקים בגב. שמנו לו את הקרש ולקחנו אותו לבית חולים". נהג האמבולנס הוסיף, כי בשטח היה גם אופנווע שכוב **"על הכביש"** (בע' 133 ש' 4 ובע' 134 ש' 5-16). יתר על כן, על גבי לוחית הרישוי של הקטנווע היה מודבק סלוטיפ, שכן אחר הוסר ראו שאחת הספרות היא אחרת (2036~~260~~ 860 בלי סלוטיפ, לעומת 2036²⁶⁰ עם סלוטיפ), ובאזור הקטנווע נמצא תחתית של מחסנית של אקדח (ר' בחקירה הראשית של רס"ר מאיר מריאני, בע' 167 ש' 18-22 ובמוצג נ/11, אשר הוגש בהסכמה במהלך החקירה הנגדית).

נוסף על כל אלה - בבדיקה מז"פ מצאה **שרידי ירי על הנאשם**: שני חלקיים בשיער ועשרות חלקיקים בכפות ידיו (במוצג ת/33).

34. ב"כ הנאשם הפנה למספר ממצאים שליליים, אשר מחייבו, להשıpתו, את משקלן של הראיות הללו ומקימים, לכל היותר, ספק סביר, שיש בו להוביל לזכותו של הנאשם. אך, לא נמצא ע"י טכנאי זיהוי פלילי של המשטרה טביעות אצבע של הנאשם ברכב (במוצג נ/8), ממצא שלילי המאשר את גרסתו של הנאשם לפיה הוא אינו היורה, שכן גרסתו של המתלוון הייתה, שהיורה פתח את הדלת בירוי הראשון. בנוסף, בבדיקה פרופרינט (בדיקה לאיתור סימני מתכת) שנערכה לנאים, לא נמצא שרידי מתכת על כפות ידיו של הנאשם ובאזור המותן (במוצג ת/20). לטענת ב"כ הנאשם, מדובר בראיה שלילית המצביעת על כך, שהנאים לא החזיק או נשא אקדח והוא גם **"מאיינט"** את המשקל הראייתי של שרידי הירוי שנמצאו בכפות הידיים, שכן **"אי אפשר לעשות הפליה בין בדיקה לבדיקה, כשהיו יותר משמעותית שלילית"** (בע' 184 ש' 32-31 ובע' 187 ש' 23-25). ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי העדר שרידי מתכת על

כפות ידו של הנאשם, מוביל גם למסקנה, כי הנאשם **"לא החזיק את הגז של האופנווע כי זה גם מתקת"** (בע' 184 ש' 25). לבסוף, הפנה ב"כ הנאשם לcker, שהקטנווע רשום על שמו של אדם אחר (אבי הדואן ג'ודט) והוא לא דוחן כגון (במוצג נ/9), כמו גם לעובדה, שלא נמצא טביעות אצבע או DNA של הנאשם על ידיות הקטנווע (במוצגים נ/6-7), וה הנאשם נמצא ללא קסדה, ללא אקדח ולא כפפות. בהינתן האמור, טען ב"כ הנאשם, כי **"אין ראייה שקשורת את הנאשם לאופנווע"** (בע' 181 ש' 24-25).

35. ואולם, לא מצאתי במקרים שליליים אלה כדי לפגום במשקלן של הריאות הקשורות את הנאשם לאירוע הירוי. הלכה פסוקה היא, כי **"העדן של טביעות אצבע איננו מכרסם בראיותה של התביעה לאור הכלל לפיו כותן הראייתי של טביעות אצבע הוא בהימצאן ולא בהעדן.** لكن, העובדה שביורה לא נמצא טביעות אצבעותיו של המערער מAMILIA איננה שוללת את אפשרות הימצאתו בה" (ע"פ 8267 ברוד נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 25.3.10, בפסקה 47). וראו גם דבריו של כבוד השופט י' קדמי בע"פ 5724/95 אבו-דחל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 12.5.96, בפסקה 5(א)(2)). על רקע הדברים אלה, אין בידי לקבוע, כי בשל העדר מצא חובי בבדיקה טביעות האצבעות ברכב ובקטנווע, לא יתכן, שה הנאשם הוא הירוי וכי נשע על הקטנווע.

36. הדברים נכונים גם לגבי התוצאה השלילית של בדיקת הפרופרינט שנערכה לנאים, בה לא נמצא שרידי מתקת על כפות ידו ומותנו. גם בהקשר זה, נקבע, כי בדיקת פרופרינט שלילית אינה מהויה ראייה פוזיטיבית לcker שאדם לא החזיק באקדח, וראו לדוגמה בע"פ 2064/14 קואסמי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 24.2.15), שם לא נמצא בית המשפט העליון להתערב בקביעתו של בית המשפט המחויז לפיה העובדה שבדיקת הפרופרינט שנערכה הניבה תשובה שלילית אינה פוגמת בהרשעה, בהוסיפו, כי **"זאת במיוחד שעיה שכשין עסקין בבדיקות פורנזיות, הגישה המקובלת היא כי אין משמעות ראייתית לממצא שלילי בדבר היעדר סימנים, כמו למשל היעדר טביעות אצבעות, שכן משקלה של בדיקה פורנזית הוא בעל משמעות בהתקיים מממצא חובי"** (ע"פ 2957/20 אלאטרש נ' מדינת ישראל)" (שם, בפסקה 22).

37. כאן המקום לציין, כי הטענה בנוגע להיעדר שרידי המתקת הועלהה לראשונה ע"י הנאשם בסיכוןי, ומומחה מז"פ החוקר צדוק צח, לא נשאל בנוגע הבדיקה האמורה על ידי ב"כ הנאשם במהלך חקירתו הנגדית וכונגראת מכר, גם לא ע"י המאשימה. משכך, לאחר הסיכומים ביקש ב"כ המאשימה להשלים את הטיעון בנוגע למשמעות בדיקת הפרופרינט, ולחלופין, להחזיר את החוקר צדוק לדוכן העדים. ב"כ הנאשם, בתגובה, טען, כי מאחר שמדובר בראיה שהוגשה ע"י התביעה, הוא לא היה צריך לחזור את החוקר צדוק לגביה. בהחלטתי מיום 21.4.16, קבעתי, כי התלבטתי האם לזמן את המומחה צדוק לבית המשפט פעם נוספת, אך מאחר שמדובר בבקשתו בלבד, נראה לי, כי ניתן להסתפק בהשלמות ובטיועו הצדדים בכתב. כן אפשרתי לב"כ הנאשם להגיש תשובה נוספת בכתב. לגופו של עניין, מקובלים עלי" דבורי של ב"כ המאשימה בטיעונו המשלים, כי יתכונו נסיבות בהן יתקבלו ממצאים שליליים על אף שה הנאשם החזיק באקדח. כך, למשל, כאשר קת האקדח אינה עשויה מתקחת, כאשר הנאשם לא היער בכף ידו, כאשר האקדח החזק לפרק זמן קצר וכדומה. וראו את דבריו של כבוד השופט ע' פוגלמן בע"פ 2957/20 אלאטרש נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10.5.26): **"קיים נתונים שונים המשפיעים על אפשרות גילוייה של טביעת מתקת,**

ובכללם, סוג האקדח, משך הזמן שבו הוחזק, דרך האחזה ומשך הזמן בין ביצוע הירי ועד לעריכת הבדיקה" (שם, בפסקה 5). לא לモתר לציין, כי במקרה דנן אין מידע מדויק בנוגע לסוג האקדח בו בוצע הירי.

38. לפיכך, איןנו מוצא ליתן משקל לאי מציאות טבעיות אצבעות של הנאשם ברכב ובקטנווע, כמו גם לאי מציאות סימני מתכת על כפות ידיו ומותניו, באופן המקיים ספק סביר בשל הראות הפוזיטיביות הקיימות נגד הנאשם וקשרות אותו לאירוע הירוי. בנוסף, כי גם לא מצאתו בהימצאותם של שרידי ירי בשערו של הנאשם, כדי לפחותם בנסיבות דבורי של המתلون (אשר מסר, כי היראה חשב קסדה במהלך האירוע) ומקובל עלי' הסברו של המומחה צדוק זה, כי "יכול להיות שהוא נגע עם היד שלו בשיעור ואז אני אמצא את שרידי הירוי לאו דווקא מהיריו עצמו" (בע' 115 ש' 16 לפרוטוקול). יודגש כאן, כי בשיעור ראשו של הנאשם נמצאו שני חלקיקים בלבד, לעומת עשרות חלקיקים שנמצאו בכפות ידיו (במוצג ת/33).

39. לבסוף, אומר, כי מקובל עלי' הסברו של רס"ר מאיר מריאני בנוגע לתפיסת מחסנית האקדח בזירת התאונה, כי "צוות מג"ב קרא לי לאופנו והצביע לי על תחתית של מחסנית. הסתכלתי על זה וחיהתי את זה גם, ואני בעצמילקחתי את התחתית ושמתי בשקיית משטרתית" (ההדגשות שלי - א' כ') (בע' 167 ש' 22-10). בעניין זה, לא מצאתו ממש בטענת ב"כ הנאשם לפיה השוטר עצמו לא ראה את המחסנית אלא צוות מג"ב "הביא לך תחתית של מחסנית ואמר לך שהוא ראה את זה על הכביש" (בע' 170 ש' 6), וסבירוני, כי הדברים עולים באופן ברור מדו"ח הפעולה שכותב השוטר: "לצין כי צוות רעם 14 זיהה על הכביש תחתית של מחסנית של אקדח נתפס על ידי עט כפפות והוכנס לשקיית משטרתית" (ההדגשה שלי - א' כ') (במוצג נ/11, הוגש בהסכמה במהלך חקירתו הנגדית).

40. אשר לעובדה, שהנ帀ט נמצא ללא קסדה ולא אקדח. כעולה ממצולמות האבטחה של בית החולים, ליווה את הנאשם באמבולנס אדם עם כובע מצחיה (במוצג ת/39). החוקר מג"ד שנאן מסר בדיונו, כי זהותו של אותו אדם ידועה (נטען, כי מדובר בשאדי גול, קרוב משפחה של הנאשם), אך הוא טרם אותר (בע' 64 ש' 10). בחקירהו הנגדית, טען הנאשם, כי אינו זוכר מה היה בבית החולים (בע' 151 ש' 1-6) וכי אף אחד לא ליווה אותו באמבולנס (בע' 155 ש' 2). לנוכח צילום מצלמות האבטחה של בית החולים, מסר: "אולי מישחו ריחם עלי ברחוב ועלה איתי" (בע' 156 ש' 31). במצב דברים זה, אין לתקן את אי הימצאות הקסדה והאקדח בזירת התאונה, לזכותו של הנאשם (וזאת במיוחד בשים לב לכך, שנמצאה תחתית מחסנית של אקדח בזירה), והນכוון הוא, כי הימנעותו של הנאשם מלהuid את מי שליווה אותו באמבולנס, פועלת לחובתו.

41. לריאות שפורטו לעיל מצטרפת העובדה, עליה אין מחלוקת, בדבר קיומו של סכסוך בין המתلون לבין הנאשם כשתיים עבר לאירוע, לאחר שהנ帀ט נחשד, שהמתلون מCCI בקשר עם אשתו. על רקע זה, הנאשם אף נחשד בתקיפת המתلون ברחוב צלאח-א-דין והוא זוכה לאחר תשעה וחודשים בהם היה עצור. הנאשם טען בבית המשפט, כי הייתה בין השניים סולחה והוא קיבל מהמתلون סכום של 180,000 ₪ (בע' 146 ש' 15), אך הוא לא הציג כל ראייה התומכת בדבריו אלה. בעניין זה, טען הנאשם, כי לא הוצאה מסמך בדבר הסולחה (בע' 149 ש' 32), אך ודאי, שהנ帀ט יכול היה להuid מישחו בעניין זה או להציג ראייה כלשהי בדבר קבלת הסכום. מכל מקום, גם אם נלך לשיטתו של הנאשם, יש לשים לב, כי לדבורי, הסולחה הייתה בתחילת חדש מרץ, לפניהם שהוגש נגדו כתוב אישום בחשד לתקיפת המתلون ברחוב צלאח-א-דין (בע' 157 ש' 27-29), ומכאן, שלא מן הנמנע, שמעצרו של הנאשם בחשד לתקיפת

המתلون עורר מחדש את הסכסוך. ואפנה לדבריו של המתلون, כי לאחר שחרורו של הנאשם, הנאשם "יהה מספר לאנשים יפתח עליי ומראה להם דיסקטים בג'יפ שלו ... אני הקייטו אותו המשטרה ואתו היי דיסקטים" (במוצג ת/36א, ש' 34-22). כן אומר, כי לא מצאתי בסכסוך בין משפטו של המתلون למשפחה נאצ'ה, ובכך שום לאחר האירוע הוארך מעצרם של ארבעה משפטת המתلون בקשר לירוי עבר בית עסק (במוצג נ/10), כדי להפחית ממשקלו של הסכסוך בין המתلون לנאשם, כמניע לאירוע הירוי.

42. לבסוף, אין להתעלם מ בחירהו של הנאשם לשומר על זכות השתקה בשלוש חקירות המשטרה |. במקרה דנן, בחר הנאשם באופן גורף שלא לשתף פעולה בחקירות המשטרה. בחקירתו הראשונה בבית החולמים (ביום 25.6.15), מסר הנאשם, כי הוא שומר על זכות השתקה, שהוא "**לא מאמין במשטרה ובחנתת שלם**" (במוצג ת/3). בפתח חקירתו השנייה (ביום 5.7.15) ביקש הנאשם להתייעץ עם בא כוחו ולאחר מכן חודשה החקירה. הנאשם השיב בחוב לשאלת האם הוא מבין את החשדות נגדו, וכשנשאל בנוגע למעשיו ביום האירוע, שמר על זכות השתקה. גם כשנשאל במה הוא עובד ומה הוא לובש בזמן החקירה, סרב הנאשם להשיב, ולשאלה, מדוע הוא לא מшиб לשאלות הללו, תלה הנאשם את שתיקתו בכר שהוא "**לא נותן אמון בחנתת שלם. שמתנהגים אליו לא טוב. בכלל שאין במצב הבריאות הזה**" ... "**חייב לא רוצה לענות יותר על שאלות כי אני חולה מאוד ... אתה יודע שאין נפלתי מהכיסא בחנתת המשטרה**" (במוצג ת/6, בש' 29-20). גם בחקירתו השלישי (ביום 12.7.15) סרב הנאשם למסור כל גרסה באשר למעשיו ביום האירוע ואף סרב לומר ממה הוא נפגע (במוצג ת/7, ש' 48). הנאשם סרב גם להשיב לשאלות בנושאים שאינם נוגעים במישרין לאמור בכתב האישום, וכן, לדוגמה, גם כאשר נשאל בנוגע למצבו הרפואי והאם הוא רוצה להפסיק את החקירה מטעם שהוא עייף, השיב הנאשם, כי הוא שומר על זכות השתקה (בש' 52-55). באופן ספציפי, כשהשletal לגבי שרידי הירוי שנמצאו על כפות ידיו, השיב הנאשם, כי הוא שומר על זכות השתקה (בש' 80-81).

43. כידוע, אין עורין על זכותו של הנאשם לשטוק בחקירתו, "**אך בנסיבות שונות יש לכך מחיר מסוים**". כאשר הראיות עומדות לחובת הנאשם והוא בוחר בשתקה, מطبع הדברים מתחזק כוחן הלאורי של אותן ראיות והדבר עלול להזכיר על גרסת הנאשם עת הוא בוחר לדבר. ודוק: לו גרסה המערער הייתה נכונה, והוא באמת לא היה מעורב בעסקה כלל ... מתעורר הספק מודיע הוא לא השמיע דבריהם אלו כבר בחיקירתו במשטרה" (ע"פ 14/8959 ב' סימון ב' מדינת ישראל, ניתן ביום 24.6.15, בפסקה 30). כך הוא במקורה דנן, בו נמנע הנאשם להציג את גרסתו למעשיו ביום האירוע, ובכלל זה אודות השתתפותו באירוע ברית במלחכו לחץ ידים לאנשים שירו בנסח במהלך האירוע (גרסה שתפורט בהמשך), למרות שנשאל בምפור לשידי הירוי שנמצאו על כפות ידיו. הנאשם, גם נמנע מלהציג את טעنته בדבר סולחה עם המתلون ואף נמנע לספר ממה הוא נפגע. בחירתו זו של הנאשם להסתיר את כל אלה בחיקירתו ולא לשתף את אנשי המשטרה, עומדת לחובתו, וגם הנימוק שהציג בחקירותו, כי הוא "**לא נותן אמון בחנתת שלם. שמתנהגים אליו לא טוב. בכלל שאין במצב הבריאות הזה**", אינו יכול להניח את הדעת, מה גם, שניתן לראות, כי החקירה התנהלה באופן הגון ומתחשב במצבו הרפואי. ברור, כי יכול היה הנאשם להציג בפני המשטרה את גרסתו, לאחר שיחול שיפור במצבו הבריאותי. כן יצוין, כי ב"כ הנאשם הסביר את שתיקתו של הנאשם בחקירות בכר ש"ה הנאשם כבר שתק בתיק הקודם וחוכה, גם שם היו מחדלי חקירה והוא למד ניסיון עם המשטרה" (בע' 181 ש' 11-10), אך יש לשים לב, כי בזמןאמת - ולאחר שנוצע עם בא כוחו - נימק הנאשם את שתיקתו במצבו הרפואי ולא בהתנהלותה של המשטרה כלפי בעבר.

44. שתיקתו של הנאשם מתקבלת משנה תוקף במקורה דין, בהינתן, שגם בתשובתו לאישום הנאשם אף כפר באופן גורף באישום נגדו, וגרסתו באשר למעשיו ביום האירוע, ובכלל זה, כי השותף באירוע ברית במהלכו לחץ ידים לאנשים שירו בנשק במהלך האירוע, נמסרה לראשונה רק במהלך עדותו בבית המשפט. אולם, במסגרת התשובה לאישום, ציין ב"כ הנאשם, כי מדובר ב"תשובה כללית בלבד", שכן הוא טרם קיבל את כל חומר הראיות, ובכלל זה ראיות פורנציית (בע' 3 ש' 10-9 לפרוטוקול). ואולם, עדין, אין בכר להסביר מדוע נמנע הנאשם להעלות את גרסתו אודות מעשי ביום האירוע, וזאת במיוחד משום שהנאשם נשאל על הימצאות שידוי הירי כבר בחקירתו במשטרת, כך שראייה פורנציית זו הייתה ידועה לו בטרם נפתח המשפט. משכך, גם לא מצאתי סמנה את הדעת את הסברו של ב"כ הנאשם בסיכוןיו, כי "כשנתתי תגoba לכתב האישום, לא היה לי את כל חומר הראיות ומה שקרה זה שזה נשכח גם מצדיך וגם מביהם" ש שלא נתתי תגoba מפורטת. מה שקרה שקבענו תאריכי הוכחות, כאשר לא היה לי את כל חומר הראיות" (בע' 188 ש' 31 עד ע' 189 ש' 1). הדעת נתנה, כי ב"כ הנאשם היה מעלה גרסה רלוונטית וחשובה זו בשלב מוקדם ככל הנימין, והעובדה שלא עשה כן - מעיבה על אמינותה של הגרסה.

בחינת מסכת הראיות במבט על

45. כאמור, "הכל הוא כי כוחה של ראייה נסיבטיבית אינו נבחן אגב בידודה מיתר הראיות שבאו בפני בית המשפט. אין צורך או דרישת, שככל ראייה נסיבטיבית בפני עצמה יהא בה די להרשעת הנאשם; המסקנה הסופית בדבר הרשותהו הנאשם עשויה להתקבל מתוך צירוף של מספר ראיות נסיבטיביות בלבד" (ע"פ 9613/04 ב"ן סימון ב' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.9.06, בפסקה כ"(2)). אני מוצא, כי העובדה, שהנאשם נדרס במרקח של כ-150 מטרים מזירות הירוי, העובדה, שנמצא לידי קטענו שבוב על הקרקע; העובדה, שמספרلوحות הרישוי של הקטענו הוסטו בחלקן, באופן שיש בו להקשות על זהויות; העובדה, שבמספרلوحות נמצאה תחתית מחסנית של אקדח; העובדה, שנמצאו על כפות ידיו של הנאשם שרידי ירי, וקיים של סכוסוך בין הנאשם למטלון, שיש בו לשמש מניע למעשה - משתמש היטב עם גרסתו המקדמת של המטלון בדבר השתלשלות האירוע (ובכלל זה, עם דבריו, כי זיהה בחדר המيون את הנאשם כמו שירה בו, לאחר שהנאשם אושפז לידי), ומשלימות זו את זו לכדי תמונה קוגורנטית ועקבית, הקטענו שנמצא בזירת התאונה לאחר שטטש את מספרلوحות הרישוי שלו. מדובר בצירוף נסיבות אשר הערכתו, בהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר, מובילת למסקנה בדבר מעורבותו של הנאשם ביצוע העבירות המוחשות לו.

בהמשך לכך, העובדה, שהנאשם נמצא בזירת התאונה ללא קסדה וacademic, בשילוב עם הימצאות תחתית של אקדח בזירת התאונה והעובדת, שקרוב משפחתו של הנאשם ליווה אותו באمبולנס מזירת התאונה לבית החולים, מובילת למסקנה, כי באמצעות אחר, העלים הנאשם את האקדח והקסדה.

46. כאמור לעיל, התשתית הראיתית הנسبטיבית העומדת נגד הנאשם מתחזקת גם לנוכח שתיקתו במהלך חקירתו במשטרת, ובחריתה שלא למסור את גרסתו באשר לאלימות, אלא לאחר שנחשף למלוא עדויות התביעה במהלך משפטו. ומתאיםים הם לכך הדברים שנאמרו בע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 1.7.14): "בהתדר טעמי סבירים ואמניים באשר להחלטה לשמור על זכות השתקה, תהווה שתיקתו של הנאשם משום ראייה המחזקת את יתר הראיות 'הפוזיטיביות' הקיימות נגדו, ובכלל זה מדובר גם בחיזוק לראיות הנسبטיביות הפועלות לחובתו" (שם, בפסקה 29).

47. بعدותו בבית המשפט, הציג הנאשם את גרסתו למעשו ביום האירוע. הנאשם העיד, כי ביום האירוע הוא השתתף באירוע ברית של חבר, בסביבות השעה 30:18. במהלך האירוע, לחץ הנאשם ידיים לאנשים, ו"הו ריקודים", היו הרבה יריות באוויר, הרבה kali נשק במחנה שועפט כמו שנהוג בכל אירוע" (בע' 147 ש' 10-7). לאחר מכן, הגיע הנאשם לצלב האדום באחור הר הזיתים, לצורך בירורים לקראת הלידה של אשתו, ומשם תכנן ללקת למסגד אל-אקה שנקרא "ד' ברג'ל" ממשם. לדבריו, כאשר ביקש לחצות את הכביש כדי לקנות מים, הגיעו שני רכבים במהירות, אחד מהם צפוף "ופתאים בכביש הנטייב השני, המקביל, לא שטתי לב לרכב שהוא גדול, נתן לי מכח חזקה ונפלתי על המדרכה" (בע' 147 ש' 30-24). הנאשם הוסיף, כי בשעות הבוקר למחרת, ילדה אשתו (בהציגו מסמכים המאשרים זאת, במוזגים נ/2 ו-נ/5).

48. ב"כ הנאשם טען, כי יש בדבריו אלה של הנאשם בדבר לחיצת יד עם אנשים שירו בנשק, כדי לספק הסבר חלופי להימצאותם של שרידי היריע על ידיו: במהלך לחיצת הידיים, עברו שרידי היריע לכפות ידיו של הנאשם. תමך להסביר זה מצא ב"כ הנאשם בחווות דעת מז"פ, בה נכתב, כי הימצאותם של שרידי היריע מצבעה על שלוש אפשרויות: (א) הנאשם ירה בנשק חם (ב) הנאשם היה בסמוך לאדם אחר או לאנשים אחרים בעת שאלה ירו בנשק חם (ג) הנאשם בא ברגע עם אדם או עם חפץ, דוגמת kali נשק, שהו מזוהמים בשרידי היריע (במוזג ת/33). בנוסף, טען, כי הממצא השליי של העדר שרידי מתחת עלי ידיו של הנאשם, תומך גם הוא בתזה לפיה מדובר בשרידי היריע שעברו מלחיצת יד ולא מהחזקת אקדח: "שרידי היריע בכפות ידים אבל לא פרופרינט, כי הוא לא חזק באקדח" (בע' 185 ש' 4-5).

49. ואולם, כפי שנקבע לא אחת בנווגע להסביר החלופי של הנאשם לשופק, השולל את התזה המפלילה, כי "אין די בהעלאת הסבר חלופי תיאורטי ודוחוק, שאין לו אחזקה ממשית בחומר הראיות, ועל הנאשם להצביע על 'תרחיש חלופי [...] מבוסס וסביר דיו' (ע"פ 03/4656 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקה 7 (1.12.2004))" (ע"פ 12/8948 נmr נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 1.2.16, בפסקה 31). לא כך הוא ההסבר שישפהק הנאשם. תחילת, עומדת לפניי הימנעותו של הנאשם מלזמן עד כלשהו שייאש את גרסתו בדבר השתתפותו באירוע במהלךו יריות. ההסבר שישפהק להימנעותו זו - כי לא ניתן להעיד את האנשים שלחץ את ידם באירוע מסוים שלא במהלךו נורו יריות. ההסבר שישפהק להימנעותו זו - אינו יכול להניח את הדעת, שכן לכל הפתוח, יכול היה הנאשם רצחה להפלילים בהחזקת נשק ויריות (בע' 155 ש' 4) - אינו יכול להניח את הדעת, שכן לכל הפתוח, יכול היה הנאשם להעיד את אחד מהארחים באירוע ולאו דוקא את מי שירה בנשק ולהזע את ידו. העובדה שלא עשה כן ולא תמן את טעنته בכל ראייה שהיא, מצבעה על כך שמדובר בעונה בעלמא, המחלישה את גרסתו (החלשה ללא היכ) ופועלת לחובתו. תמורה ענייני, מדובר ימנע אדם העומד בפני עצמו חמור, להעיד אדם שבכוחו לתרום להגנתו, ומתאיםים הם לכך דבריו של כבוד השופט נ' הנדל בע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11.12.2004): "הימנעות מהציג ראייה מקום שנדרש על פי היגיון הפנימי של המקרא להציג מהווע ראייה נסיבתית מפלילה הפעלת לחובתו של נאשם ... לעתים, הדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט עלולה להפלילו, באופן הדומה במובנים רבים לראייה נסיבתית. התנהגות כגון דא, בהעדר הסבר אמין וסביר - פועלת לחובתו של הנוקט בה" (שם, בפסקה 7ה).

50. להימנעותו זו מלציג ראייה כלשהי התומכת בגרסהו בדבר השתתפות באירוע ולהחיצת יד עם אנשים שירו בנשק, מצטרפת העובדה, שהగסה של לחיצת היד הועלה בשלב מתקדם של ההליך המשפטי, רק במסגרת עדותם

הרשות של הנאשם, ואפונה לדבריו של כבוד השופט י' עמידה בע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' סנקר (ניתן ביום 12.7.10), כי "אף שאין השתיקה מהויה ראייה עצמאית, יש בה כדי להשליך על מהימנות השותק, והוא אף מהויה ראייה המחזקת את ה'יש הראייתי'. כן, הנאשם אשר שתק בחקירהו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות הטבעה נגדו" (שם, בפסקה 28). בחרותו של הנאשם העלות כהן הגנה את הטענה לפיה הוא לחץ-ID לאנשים שבו בנשך - רק לאחר שנסתירימה פרשת הטבעה - מגבירה את "החשש הטבעי שהכבישה נועדה לההתאמת הגרסה הכבושה לראיות הטבעה ולטיכול האפשרות לבחון את מהימנותה" (בע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 18.5.98, בפסקה 5).

51. אוסף, כי עצם גרטתו של הנאשם לפיה הוא נדרס כהולר רgel (כך גם מסר לצוות הרפואי בבית החולים, במוצג נ/3), הינה קלושה, וזאת בלשון המועטה, בהינתן שנמצא לצדיו קטנווע שכוב על הקרכע (לא נהג), שאחת מספרותلوحית הרישוי של הקטנווע מוסתרת בסלוטייפ. האפשרות, שיחד עם הנאשם נפצע גם רוכב קטנווע שבחר לנוטש את הקטנווע שלו לאחר הפגעה, ובמקרה, הסתר גם בסלוטייפ את אחת מספרותلوحית הרישוי של הקטנווע, נראה לי דוחקה וחסרת סבירות ממשית. כן אזכיר את דבריו של נהג האמבולנס שפינה את הנאשם, וויסאם ג'מיג'ום, כי "קיבלנו דיווח על תאונת דרכים בין רכב לאופנוע" (בע' 133 ש' 4 לפרטוקול).

לפיכך, אני מוצא לדוחות את גרסתו של הנאשם לאירוע המתואר בכתב האישום, בהיותה גרסה כבושה ובלתי אמיןנה, שנראה כי הותאמת לראיות שנאספו לחובת הנאשם ולעדויות שנשמעו במהלך המשפט. אין בה לספק הסבר חולופי מבוסס וסביר דו משקלן המצביע על הראיות הנסיבותיות, אשר אין מוגדרות ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם ואשר המסקנה המפלילית, הינה המסקנה ההגיונית היחידה העולה מהן.

סוף דבר

53. על יסוד קביעותי ומסקנותי דלעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה בכונה מחמירה, לפי סעיף (1) -(2) לחוק העונשין; עבירה של יריות באזור מגורים, לפי סעיף 340א לחוק; עבירה של נשיאת נשק, לפי סעיף 413(ב) לחוק; עבירה של שבוש מהלci משפט, לפי סעיף 244 לחוק; ועבירה של שינוי זהות של רכב לפי סעיף 329 לחוק.

ניתנה היום, י"ז איר תשע"ו, 25 Mai 2016, במעמד הצדדים